

ענין חיינו

תמוז תשע"א
יולי 11

לדמותו של חבר ואדם יקר – שמשון צור ז"ל

שמשון יקירנו, הטוב והאהוב,

כמו אבן צור ענקית שנעתקה לפתע ממרום הצוק; כמו ארז אדיר שנעקר מן הנוף, "יפה ענף וחרש מצל וגבה קומה ובין עבותים היתה צמרתו" (יחזקאל ל"א, ג') – כן ניכר ובולט חסרונו לעין כל. נוכחותך היתה כה חזקה, השפעתך כה מוחשית, חיוניותך כה תוססת, חוסנך כה איתן, עד כדי כך שמותך בשיא חייך אינו נתפס, הלב ממאן להכיר בכך והדעת אינה סובלת זאת.

כן, שמשון, הנוף שונה בלעדיך לבלי הכר, דל ופצוע וקודר, והחלל הגדול שהותרת מוצף געגועים. קלסתר פניך הטובים, הד קולך, מאור עיניך, שמחת החיים שהקרנת, החום האנושי ששפע ממך, שאיפתך לעזור ולהיטיב, נאמנותך ללא סייג לכל חבר ורע, יושרתך ואמינותך ורגישותך – בכל אלה כבשת הרבה לבבות והותרת בהם חותם בל-יישכח. על כן כה רבים אהבוך. על כן כה רבים ליווך בכאב ויקר למנוחתך, עטופי תוגה וצער על הסתלקותך בלא עת.

ציר חייך, מוקד אהבתך, גאוותך ודאגתך, סבבו סביב המשפחה. ביתך, הקן הנפלא שבניתם יחדיו לתפארת אתה ושולה רעייתך אצילת-הנפש, היה מבצרך. והילדים והנכדים היפים והחכמים והמוצלחים שהולדתם וגידלתם וחינכתם רחשו לכם רוב אהבה וכבוד. הם מילאו את נשמתך באושר שאין למעלה ממנו, ובהודיה לבורא שגמל לך על חסדיך בשפע חסדו וברכתו.

שולה ואתה זכיתם לזוגיות יפה ושלמה, נדירה באיכותה. ניכר היה שרגש עמוק זורם ביניכם, והרמוניה והערצה הדדית. אם נעדרת מן הבית ליום-יומיים או יותר לצורך זה או אחר, בארץ או בחו"ל, לא עלית על יצועך בלי לצלצל לשולה, ולו גם בשעה מאוחרת. לא יכולת להירדם בלי לשמוע את קולה הענוג. ראש המשפחה היית, נותן הטון, על פיך יישק דבר. אבל שולה היתה לך העוגן והמשען, השקט והשלווה, יסוד הבית. אהבתה ותמיכתה נתונות היו לך כל השנים, ובעת מחלתך וסבלך היא לא משה מצידך והיתה לך מקור לא-נדלה של סעד ונוחם.

לא נולדת עם כפית של כסף, אבל ינקת משורש בבית הורייך, שאבת מורשת ואמונה ותעצומות, וכבוד אם ואב למופת. לא נרתעת מעולם מכל קושי ועמל, ובחוכמה וביושר וביוזמה ובכישרון רב יגעת ומצאת, עשית חיל בעסקיך, וביתך נמלא כל טוב.

אך לא איש כמוך, שמשון, יעשה לביתו וימצא את סיפוקו בצבירת ממון. נפשך הטובה חפצה תמיד להעניק ולתת. אוזנך היתה כרויה וידך הרחבה פתוחה לסייע לשרויים במצוקה. שמחת לתת מתן בסתר. איש חסד היית. צדיק אמיתי צנוע ועניו, בפשטות אנושית טבעית, ללא שום איצטלה ויומרה.

גם אל הפעילות הציבורית נרתמת. לא פרסום ביקשת בכך, לא כסף ולא תואר. רק לשרת רצית ולתרום לעירך ולתושביה בעבודתך ובמרצך, בטוהר כוונות טובות ונקיות מכל שיקול אישי זר.

חברים רבים צברת, שמשון, ובהם גם ידידי-נפש אמיתיים אחדים שהיו לך כאחים. נאמן היית לכל חבר, וכל אורח בביתך נְוָה מנדיבותך ומחוסם ליבך.

זכות היתה לי להימנות עם חבריך. כל אימת שנפגשנו עטפת אותי בחיבוק דובי ונשקת לי, ואיני יודע עד היום בשל מה זכיתי לחיבתך היתירה. רעייתי שולי ואנוכי היינו אורחים רצויים בביתכם המואר, ונפעמנו בכל פעם מן הארוח ומן האווירה ומטוב הטעם. שולחן השבת ערוך בתן, עשיר ונינוח ואפוף רוח טובה ומסבירת פנים, מונעם בזמירות. מטעמי המטבח של שולה הפליאו, ואתה, שמשון, ניצחת על המלאכה ווידאת שאורחך ישבעו כדת וכדין עד קצה הקיבולת. לי אישית ציפתה מידך תמיד מחווה מיוחדת בדמות ערמה גדושה של לחוח דורה ("לחוח ד'רה") חידאני, שטעמו החמצמץ הוא לי טעם ילדות בלתי-נשכח שלא טעמתי עשרות שנים מאז הלכה סבתי סעידה ז"ל לעולמה. ולא יצאתי מביתך, שמשון, בלי שנתת בידי רדידי לחוח בכמות מופלגת שהספיקה לכמה שבועות...

צר לי עליך, שמשון. נעמת לי מאד. צר לי שלא הקדמתי להכירך ושלא ניצלתי עד תום את שנות היכרותנו לקשר רצוף והדוק יותר.

איש אמיתי היית, הטוב שבאדם. ללא שמץ של חנופה וללא רבב של זיוף. זהב טהור. דמות מופת וסגולה. בעל ואב וסב במלוא עוצמת הנפש, וחבר ואיש סוד ואוהב אדם. ראוי היית שיתמלאו שנותיך עד מאה ועשרים, אבל חשבונו של בורא-עולם נבצר מאתנו. העולם כמנהגו ינהג והחיים ישטפו הלאה, אבל זיכרוןך היקר לא יכהה בקרב כל מוקיריך. שולה ובני המשפחה ישאו בוודאי לאורך זמן את יגון מותך, אולם בטוחני שההשראה שהותרת בהם תחזק אותם ותפיח בהם נחמה ויכולת למצוא בחייהם שמחה ואושר. כי זה הרי היה ללא ספק רצונך העז וזו צוואתך.

על שכמותך אמרו חז"ל: "חבל על דאבדין ולא משתכחין".

היה שלום, חבר יקר, ויהי זכרך ברוך.

בצער ובאהבה,

עמי גלוסקא